

Arrest

nr. 157 890 van 8 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Koreaanse origine. U werd geboren op (...) in X (regio X, Kazachstan). Op 20-jarige leeftijd, nadat uw vader overleed aan kanker, verhuisde u samen met uw moeder, P. E. (...) (O.V. (...)), voor wie u steeds zorg hebt gedragen aangezien zij lijdt aan oligofrenie, naar Shymkent (regio Zuid-Kazachstan, Kazachstan). Samen met uw toenmalige partner, K. A. (...), een Kazachs staatsburger van Kazachse origine, verhuisden jullie na een jaar in Shymkent te

hebben gewoond omwille van een job die uw partner aangeboden kreeg naar Almaty (regio Almaty, Kazachstan), waar u vervolgens 10 tot 12 jaar hebt verbleven. Op 32-jarige leeftijd, nadat uw toenmalige echtgenoot A. (...) zijn job in Almaty kwijtraakte en het te duur werd om er te wonen, trokken jullie twee tot drie maanden in bij uw schoonmoeder in Shymkent, waarna jullie naar het dorp Togus (regio Zuid-Kazachstan, Kazachstan) verhuisden. Nadien gingen u en uw echtgenoot uiteen. Hierna begonnen u en uw kinderen in Togus problemen te ondervinden met dorpelingen die jullie beledigden omwille van jullie Koreaanse origine en christelijke geloofsovertuiging. Ook werd jullie deur eens gevandaliseerd door onbekenden en werd eens een brandende vloeistof door het raam van uw woonst gegooid. Op 18 maart 2013 werd uw dochter S. (...) door 4 lokale Kazachse jongeren meegenomen, toen ze door hen werd beledigd, bedreigd en geslagen. Ze lieten haar gaan en de volgende ochtend kwam ze terug naar huis. Een vijftal dagen later diende u naar aanleiding van dit incident een schriftelijke klacht in bij de politie van het dorp. U vermoedt dat uw klacht niet werd geregistreerd omdat nadien ook niets ondernomen werd door de politie. Begin april 2013 verhuisde u met uw kinderen omwille van deze problemen opnieuw naar Shymkent. Omdat het in Shymkent te duur is om te wonen besloot u het land te ontvluchten. Op 23 mei 2013 reisde u met uw moeder en kinderen per trein naar Moskou, van waar jullie met een minibus naar Zwitserland vervoerd werden. Met uw toenmalige partner, de Russische staatsburger B. M. (...) (O.V. (...)), diende u een asielaanvraag in bij de Zwitserse asielinstanties op 28 mei 2013. Uw persoonlijke documenten (waaronder uw Kazachse identiteitskaart, de geboorteakten van uw kinderen en uw werkboekje) werden door de Zwitserse instanties ingehouden. Uw asielaanvraag werd er uiteindelijk met een weigeringsbeslissing afgesloten. Vervolgens reisden jullie van Zwitserland naar België, waar jullie aankwamen op 14 november 2013 en op 19 november 2013 eveneens een asielaanvraag indienden. U en B. M. (...), de vader van uw jongste kind, gingen inmiddels uiteen. Onlangs kwam u van een vriendin van uw dochter te weten dat één van haar belagers die haar op 18 maart 2013 hadden ontvoerd, een zekere J. (...), familieleden heeft die werkzaam zijn bij de ordediensten en dat de klacht die u destijds indiende omwille hiervan niet behandeld werd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: kopieën van de geboorteakten van uw vier oudste kinderen; een brief van een vriendin van uw dochter S. (...), eveneens afkomstig uit Togus, met bijhorende enveloppe, een proces-verbaal aangaande de klacht die u tegen een jongen in België indiende naar aanleiding van een incident waarbij uw dochter door hem werd aangevallen, een Belgisch medisch attest op naam van uw moeder, en Belgische documenten aangaande de schoolprestaties van uw dochters.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat vertegenwoordigers van minderheidsgroepen in Kazachstan een situatie van relatieve gelijkheid en non-discriminatie beschrijven op het vlak van tewerkstelling in de private sector, op het vlak van toegang tot publieke diensten, en in het algemene maatschappelijke leven. De VN-expert voor minderheidsaangelegenheden merkt op dat de Kazachse overheid ook inspanningen doet ten aanzien van minderheidsgroepen. Etnische spanningen of nationalistisch geïnspireerd geweld tegen minderheden zijn zeldzaam en sporadisch en wijzen niet op een groot risico op aanhoudend etnisch geweld in Kazachstan. In de beschikbare documentatie wordt verder geen melding gemaakt van andere problemen voor etnische minderheden in het algemeen, of voor etnische Koreanen in het bijzonder. Uit de beschikbare informatie blijkt verder dat het Orthodoxe Christelijke geloof, uw geloofsovertuiging (CGVS, p. 3), een van de vijf religieuze groepen betreft die door de Kazachse overheid als "traditionele" godsdiensten worden beschouwd en die wettelijk geregistreerd zijn. Leaders van de vijf religies die door de overheid beschouwd worden als "traditionele" godsdiensten, beschrijven bovendien een situatie van algemene aanvaarding en tolerantie binnen de Kazachse maatschappij. Hoewel het mogelijk is dat etnische Koreanen en/of orthodoxe christenen in Kazachstan te maken krijgen met daden van racisme en discriminatie door medeburgers meent het Commissariaat-generaal dat deze situatie, die weliswaar laakbaar is, niet kan worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aldus dient te worden geconcludeerd dat de situatie die u beschrijft, namelijk het feit dat u en uw kinderen in uw laatste woonplaats Togus (district Lenger, regio Zuid-Kazachstan), het slachtoffer zouden zijn geweest van ernstige en voortdurende discriminatie omwille van uw Koreaanse origine en christelijke geloofsovertuiging, niet in overeenstemming is met objectieve informatie over de situatie van etnische minderheden en orthodoxe christenen in Kazachstan. De documentatie waarop de Commissaris-generaal steunt beschrijven de toestand in Kazachstan, het is aan de asielzoeker om aannemelijk te maken dat zijn specifieke toestand afwijkt van deze algemene situatie, hetgeen u in casu nalaat te doen.

Aangaande uw verblijf in Shymkent en Almaty verklaarde u vooreerst geen noemenswaardige problemen te hebben gekend. Hoewel u in Shymkent in het openbaar vervoer eens kon worden uitgeschoolden als 'Chinees' en het onderwijs er enkel in het Kazachs was, ondervonden u en uw kinderen er geen systematische discriminatie waarmee jullie in het dorp Togus wel geconfronteerd zouden zijn. In Almaty kenden jullie evenmin problemen in dit verband. De redenen waarom u niet langer in Shymkent of Almaty wilde wonen waren louter ingegeven door economische motieven, namelijk omdat het er duur zou zijn om een woonst te huren (CGVS, p. 20). Aangaande uw verblijf in Togus verklaarde u dat u na uw scheiding problemen ondervond met dorpelingen die u en uw kinderen beledigden, en dat onbekenden uw deur eens beschadigden en een brandbare vloeistof door de ramen van uw woonst hadden gegooit. U gaf aan dat deze problemen niet onleefbaar waren, en u pas nadat uw dochter op 18 maart 2013 werd ontvoerd door lokale jongeren, toen ook bedreigingen jegens haar en uw gezin werden geuit en uw dochter door hen geslagen werd, besloot het dorp te verlaten en vervolgens het land te ontvluchten (CGVS, p. 3, 7, 18, 20). Aangaande uw verblijf in Togus en de ernstige problemen die uw gezin er zou hebben gekend werden echter meerdere en zwaarwichtige tegenstrijdigheden vastgesteld in uw onderlinge verklaringen, alsook onaannemelijke vaagheden, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent onderuit haalt.

Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u naar aanleiding van de ontvoering van uw dochter van 18 maart 2013 in Togus een schriftelijke klacht indiende bij de politie van het dorp (CGVS, p. 3, 15-16). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter nog uitdrukkelijk géén klacht te hebben ingediend (DVZ, Vragenlijst, vraag 3.5). Toen u met uw eerdere verklaring op de DVZ werd geconfronteerd, antwoordde u dat u dit zo gezegd hebt, omdat u het niet beschouwt als een klacht te hebben ingediend, aangezien u vermoedt dat uw klacht niet werd geregistreerd en er nadien geen onderzoek door de politie werd gevoerd en u meent dat je pas van een klacht kan spreken als die geregistreerd en opgevolgd wordt (CGVS, p. 18-19). Toen u gevraagd werd waarom u op het Commissariaat-generaal dan wel verklaart een klacht te hebben ingediend, gaf u aan dat indien u in het kort erover moet vertellen (zoals tijdens uw interview op de DVZ) u het niet zou omschrijven als een klacht en indien u er uitgebreid over kan vertellen (zoals tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal) u het wel als een klacht kan omschrijven en dit verder toelichten (CGVS, p. 19). Deze uitleg kan geenszins overtuigen, te meer aangezien u op het Commissariaat-generaal aanvankelijk spontaan verklaarde een klacht te hebben ingediend zonder uw beschouwing van 'een klacht' hierbij verder toe te lichten en u op de DVZ daarentegen uitdrukkelijk verklaarde géén klacht te hebben ingediend naar aanleiding van jullie problemen, wat hoe dan ook niet in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaringen op het Commissariaat-generaal hieromtrent. Hierdoor blijft deze tegenstrijdigheid onmiskenbaar overeind. Voorts wist u niet wanneer precies u deze klacht zou hebben ingediend. U dacht dat dit vijf dagen na de ontvoering van uw dochter zou zijn geweest, maar besloot dat u het zich niet kon herinneren (CGVS, p. 15). Bovendien wist u niet zeker of uw klacht al dan niet geregistreerd werd, niettemin u deze persoonlijk en schriftelijk hebt ingediend, en vermoedde u slechts dat ze niet geregistreerd werd aangezien er nadien niets meer ondernomen werd door de politie in dit verband. Echter zou u na het indienen van uw klacht ook niet meer hebben geïnformeerd naar de verdere opvolging ervan (CGVS, p. 15-16, 19). U kende evenmin de identiteit van de 4 jongeren die uw dochter zouden hebben ontvoerd en u hebt dit ook geenszins trachten te achterhalen, niettemin u wel een klacht had ingediend en u wel wist dat deze jongeren afkomstig waren uit hetzelfde dorp, hetgeen een klein dorp betreft (CGVS, p. 15-16, 21). Pas onlangs vernam u uit een brief die door een vriendin van uw dochter, eveneens afkomstig uit Togus, werd opgestuurd en die u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag, dat één van hen J. (...) heet en hij familieleden heeft die werkzaam zijn binnen de ordediensten, omwille waarvan uw klacht luidens de vriendin van uw dochter niet zou zijn opgevolgd. U kende echter de volledige naam van J. (...) niet, noch wie zijn familieleden binnen de ordediensten dan wel zijn. Uit de brief van de vriendin van uw dochter kan echter duidelijk worden afgeleid dat zij de identiteit van deze jongeman wel kent (hij zou ook haar en anderen vervolgd hebben) en zij op de hoogte blijkt van zijn familiebanden binnen de ordediensten. U liet echter ook na bij de vriendin van uw dochter die deze brief verstuurd verder te informeren over de precieze identiteit van de belager van uw dochter en zijn connecties binnen de ordediensten, en u verklaarde hieromtrent dat dit u zowaar niet meer interesseert (CGVS, p. 22-23). Voorts is het opmerkelijk dat u op de DVZ louter verklaarde dat uw dochter S. (...) op 18 maart 2013 werd bedreigd door dorpelingen, doch hierbij niet eens vermeldde dat zij toen ook door hen ontvoerd en geslagen werd (DVZ, Vragenlijst, vraag 3.5). Toen u hiermee werd geconfronteerd, antwoordde u dat u uw uitleg op de DVZ toen blijkbaar voldoende vond (CGVS, p. 17). Dit kan echter niet worden aangenomen als een verschoonbare uitleg waarom u de belangrijkste ernstige vervolgingsfeiten die de aanleiding vormden van uw vlucht uit uw herkomstland van meet af aan niet zou hebben aangehaald. Daar deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent coherente en gedetailleerde informatie kon verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd in verband met

de identiteit van de belagers van uw dochter en de opvolging van uw klacht, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit gehaald.

Hoe dan ook kan er op zich geen geloof worden gehecht aan uw beweerde verblijf in het dorp Togus vijf jaar voor uw vertrek uit uw land, aangezien u ook hierover geheel tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo verklaarde u aanvankelijk uitdrukkelijk op de DVZ op 25 november 2013, gevraagd naar uw achtereenvolgende verblijfplaatsen in uw land van herkomst, dat u 8 jaar lang, tot aan uw vertrek uit uw land van herkomst in Shymkent woonde. U verklaarde er verder niets over uw verblijf van maar liefst 10 tot 12 jaar in Almaty (CGVS, p. 5), noch van uw verblijf in Togus, waar u de problemen die u ertoe hebben aangezet uw land te ontvluchten en zich op internationale bescherming te beroepen zou hebben gekend (DVZ, Verklaring, Rubriek 10). Pas bij het invullen van de Vragenlijst voor het Commissariaat-generaal op de DVZ op 28 januari 2015 verklaarde u plots vijf jaar voor uw vertrek uit uw land van herkomst in Togus te hebben gewoond waar u en uw gezin problemen kenden met dorpelingen omwille van jullie Koreaanse afkomst en christelijke geloofsovertuiging. U vermeldde hierbij ook dat u in Shymkent hebt gewoond doch opmerkelijk genoeg niets over uw verblijf in Almaty, waar u maar liefst 10 tot 12 jaar zou hebben verbleven (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer aanvankelijk dat u op 20-jarige leeftijd van Kyzylorda naar Shymkent verhuisde, waar u slechts ongeveer een jaar zou hebben gewoond, en dat u vervolgens op 22-jarige leeftijd, in 1997, naar Togus verhuisde, waar u vervolgens bijna tot aan uw vertrek uit uw land van herkomst (u verbleef voor uw vertrek nog een tweetal maanden in Shymkent) hebt gewoond (CGVS, p. 3-4). Deze verklaringen kunnen met geen van uw beide verklaringen op de DVZ aangaande uw verblijfplaatsen in overeenstemming worden gebracht. Toen u erop werd gewezen dat u dan 15 jaar lang in Togus moet hebben gewoond, antwoordde u plots dat u slechts 5 jaar in Togus hebt gewoond, dat u na uw verblijf van een jaar in Shymkent nog maar liefst 10 tot 12 jaar in Almaty hebt gewoond, alvorens naar Togus te verhuizen. U weet uw foute verklaringen toe aan het feit dat u zich niet lekker voelde omdat u mogelijk een voedselvergiftiging had opgelopen (CGVS, p. 4-5). Dergelijke frappante tegenstrijdigheid kan echter moeilijk worden toegewezen aan het feit dat u te kampen had met buikproblemen. Immers verklaarde u aanvankelijk uitdrukkelijk dat u na uw verblijf van een jaar in Shymkent naar Togus verhuisde, dat uw verhuizing naar Togus in 1997, op 22-jarige leeftijd, plaatsvond, èn dat u er dan tot aan uw vertrek uit het land hebt gewoond. Zij benadrukt dat u op de DVZ ook geen enkele melding hebt gemaakt van uw verblijf in Almaty. Toen u voorts gewezen werd op uw eerste verklaringen op de DVZ dat u 8 jaar lang, tot aan uw vertrek uit uw land van herkomst in Shymkent woonde, en hierbij niets vermeldde van uw verblijf in Almaty of Togus, antwoordde u eerst dat dit niet juist is en u dit zo had verklaard om uzelf niet in de war te brengen, aangezien u op zoveel adressen hebt gewoond (CGVS, p. 11). Dit vormt geen verschoonbare uitleg waarom u niet van meet af aan minstens vermeld hebt dat u in het dorp Togus hebt gewoond, waar u immers de problemen die de reden van uw vlucht vormen hebt gekend en daarentegen foutief verklaard zou hebben dat uw laatste verblijfplaats Shymkent was en u hier 8 jaar lang woonde. Nadien verklaarde u dan weer dit zo te hebben beantwoord omdat u meende dat men naar uw domicilieadres peilde, aangezien uw domicilie in Shymkent was (CGVS, p. 12). Deze uitleg kan evenmin overtuigen. Op de DVZ werd u immers uitdrukkelijk gevraagd naar uw achtereenvolgende verblijfplaatsen en de tijdspanne waarin u waar hebt verbleven. Bijgevolg blijft ook deze tegenstrijdigheid onmiskenbaar overeind. Ten slotte verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u in Shymkent, uitgezonderd een verblijf van een maand of twee in een huurappartement in de Zhybekzholistraat, enkel op de Taukikhanastraat hebt gewoond en op geen andere adressen (CGVS, p. 4), terwijl u op de DVZ nog aangaf dat u in Shymkent op de Oktyaberskaya woonde (DVZ, Verklaring, rubriek 10). Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u dat dit uw domicilieadres was en u zich dit adres niet meer wilde herinneren omdat uw schoonmoeder er woonde (CGVS, p. 11). Ook deze uitleg verklaart niet waarom u aanvankelijk op de DVZ, toen werd gevraagd naar uw verblijfplaatsen en de tijdspanne waarin u waar hebt verbleven, aangaf dat u hier 8 jaar tot voor uw vertrek uit uw land van herkomst hebt gewoond, hetgeen luidens uw huidige verklaringen geheel niet zou kloppen. U slaagde er bovendien niet in enig begin van bewijs neer te leggen waaruit uw beweerde achtereenvolgende verblijfplaatsen, en in hoofdzaak uw verblijf van 5 jaar in Togus voor uw vlucht uit uw land, zou blijken. U haalde aan dat uit uw werkboekje, dat ingehouden werd door de Zwitserse autoriteiten, kan worden afgeleid dat u vijf jaar in een bedrijf in Togus hebt gewerkt (CGVS, p. 10). Dit zou echter nog steeds niet aantonen dat u daar ook effectief met uw kinderen zou hebben gewoond in de door u verklaarde periode, laat staan dat jullie er de door u aangehaalde problemen zouden hebben gekend.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde clandestiene afreis van Kazachstan naar België. Zo verklaarde u per trein naar Moskou (Rusland) te hebben gereisd, van waar jullie met een minibus/bestelwagen naar Zwitserland vervoerd werden. U was onderweg van Rusland naar Zwitserland niet in het bezit van geldige reisdocumenten om de Schengenzone binnen te komen en u werd onderweg niet persoonlijk gecontroleerd. U zat achterin de afgesloten ruimte van de bestelwagen en wist niet of de chauffeur die jullie vervoerde onderweg werd gecontroleerd. U verklaarde ook geen

concrete afspraken te hebben gemaakt met uw reisbegeleider indien er onderweg, in geval van controle, iets mis zou lopen, aangezien u illegaal reisde (CGVS p. 13-14). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strikte en persoonlijke controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, achterin de gesloten ruimte van een minibus/bestelwagen, zonder gevonden te worden en persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u op deze manier de EU zou zijn binnengekomen. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers is het in dit verband evenmin aannemelijk dat u geen afspraken zou hebben gemaakt met uw reisbegeleiders, indien er onderweg in geval van controle iets mis zou lopen, aangezien u illegaal reisde (CGVS p. 14). Deze vaststellingen van ongeloofwaardigheid aangaande uw verklaarde clandestiene afreis doen het vermoeden ontstaan dat u uw Kazachs internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (CGVS, p. 14), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder aangetast.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De brief van de vriendin van uw dochter waarin de door u aangehaalde vervolgingsfeiten worden bevestigd kan niet aanzien worden als een objectief bewijsstuk aangezien deze werd opgesteld door een privépersoon uit uw dichte kennissenkring. De geboorteakten van uw kinderen bevatten louter informatie aangaande hun identiteit, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Dit geldt evenzeer voor de door u neergelegde Belgische documenten aangaande schoolprestaties van uw kinderen. Uit het Belgische medische attest van uw moeder blijkt ten slotte louter dat zij lijdt aan oligofrenie, omwille waarvan zij niet hoorbaar is, hetgeen evenmin betwist wordt, doch niets toevoegt aan uw asielrelaas. Wat betreft het proces-verbaal dat werd opgesteld naar aanleiding van een incident in België waarbij uw dochter door een jongen werd aangevallen, zij ten slotte opgemerkt dat ook dit document niet aanzien kan worden als bewijs van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die jullie in Kazachstan zouden hebben gekend.

Aangezien u verklaart dat de reden van de vlucht van uw moeder, P. E. (...) (O.V. (...)), volledig verbonden is met uw asielrelaas (CGVS, p. 8), kan worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag besloten werd tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de moeder van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op de asielaanvraag van haar dochter.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het verbod van willekeur, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de "beginselen van behoorlijk bestuur". In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de "beginselen behoorlijk bestuur". In een derde en laatste middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van het "fair play-beginsel", van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. In verband met de opgeworpen schending van het “*fair play-beginsel*” merkt de Raad op dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve evenmin ontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

2.2.6.1. Verzoekende partijen betogen dat verwerende partij in haar beslissingen zomaar ten onrechte tal van zaken opwerpt zagezegd ten nadele van verzoekende partijen, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeeling van hun asielaanvraag. Verzoekende partijen vinden het in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten. Verwerende partij kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht doch integendeel alles berust op eenzijdige, speculatieve beweringen die evenwel niet stroken met de werkelijkheid. Verzoekende partijen menen dat het indruist tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten hun asielaanvraag te weigeren. Hierbij treedt een duidelijk gevaar van willekeur op, gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen als zijnde ongelooftwaardig.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij alle door verzoekende partijen in het kader van hun asielaanvraag aangegeven feiten en elementen onderzocht heeft en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen weergegeven asielmotieven. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partijen aangereikte elementen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.15. – en dat er geenszins sprake is van beweringen die berusten op “*eenzijdige inzichten*”.

2.2.7.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissingen dat de situatie die eerste verzoekende partij beschrijft, namelijk het feit dat zij en haar kinderen in hun laatste woonplaats Togus (district Lenger, regio Zuid-Kazachstan) het slachtoffer zouden zijn geweest van ernstige en voortdurende discriminatie omwille van haar Koreaanse origine en christelijke geloofsovertuiging, niet in overeenstemming is met objectieve informatie over de algemene situatie van etnische minderheden en orthodoxe christenen in Kazachstan, waardoor het dan ook aan de asielzoeker is om aannemelijk te maken dat zijn specifieke toestand afwijkt van deze algemene situatie, hetgeen eerste verzoekende partij *in casu* nalaat te doen, bemerken verzoekende partijen dat door verwerende partij opgemerkt wordt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat etnische Koreanen en/of orthodoxe christenen in Kazachstan te maken krijgen met daden van racisme en discriminatie door medeburgers, maar dat deze situatie niet kan worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dit terwijl volgens verzoekende partijen algemeen aangenomen wordt dat discriminatie één van de ergste vormen van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie uitmaakt, daar dit dagdagelijks en levenslang ondergaan wordt, met nefaste gevolgen niet alleen voor de persoon in kwestie maar ook voor diens nageslacht.

2.2.7.2. De Raad wijst er evenwel op dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier M. K., stuk 14, landeninformatie, delen 1-3; administratief dossier E. P., stuk 10, landeninformatie, delen 1-3) blijkt geenszins dat in Kazachstan sprake is van dergelijke toestand voor etnische Koreanen en/of orthodoxe christenen. Evenmin brengen verzoekende partijen andersluidende objectieve informatie aan waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert niet correct is. De vaststelling van verwerende partij dat de situatie die eerste verzoekende partij beschrijft, namelijk het feit dat zij en haar kinderen in haar laatste woonplaats Togus (district Lenger, regio Zuid-Kazachstan) het slachtoffer zouden zijn geweest van ernstige en voortdurende discriminatie omwille van haar Koreaanse origine en christelijke geloofsovertuiging, niet in overeenstemming is met objectieve informatie over de situatie van etnische minderheden en orthodoxe christenen in Kazachstan, blijft dan ook onverminderd overeind. Bijgevolg is het aan verzoekende partijen om aannemelijk te maken dat hun specifieke toestand afwijkt van deze algemene situatie, hetgeen zij, zoals blijkt uit wat volgt, *in casu* evenwel nalaten te doen.

2.2.8. Waar verzoekende partijen in hun betoog een summiere samenvatting geven van het door hen voorgehouden asielrelaas, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

2.2.9.1. Omtrent de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden in de onderlinge verklaringen van eerste verzoekende partij en onaannemelijke vaagheden aangaande haar verblijf in Togus en de ernstige problemen die haar gezin er zou hebben gekend, maken verzoekende partijen volgende opmerkingen in hun verzoekschrift.

In verband met de vaststelling van verwerende partij dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij naar aanleiding van de ontvoering van haar dochter op 18 maart 2013 in Togus een schriftelijke klacht indiende bij de politie van het dorp, terwijl zij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog uitdrukkelijk verklaarde géén klacht te hebben ingediend, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij op het hart gedrukt werd dat zij enkel de grote lijnen van haar relaas kon vertellen en dat een meer uitgebreid interview zou volgen. Telkens wanneer eerste verzoekende partij meer uitweidde, werd zij onderbroken en stelde men dat zij de rest moest vertellen tijdens haar volgende interview. Bovendien werd niet alles even correct vertaald tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar eerste verzoekende partij immers verklaarde dat er geen geregistreerde klacht voorhanden was – zij hadden wel klacht ingediend, doch werd deze niet geregistreerd – wordt een en ander voorgesteld alsof zij gesteld zou hebben dat zij geen klacht had ingediend.

Betreffende de opmerking van verwerende partij dat eerste verzoekende partij de identiteit van de vier jongeren die haar dochter zouden hebben ontvoerd niet kende en dit ook geenszins heeft trachten te achterhalen, en dat zij pas onlangs uit een brief die door een vriendin van haar dochter, eveneens afkomstig uit Togus, werd opgestuurd, vernam dat één van hen J. heet en hij familieleden heeft die werkzaam zijn binnen de ordediensten, omwille waarvan haar klacht luidens de vriendin van haar dochter niet zou zijn opgevolgd, maar evenwel de volledige naam van J. niet blijkt te kennen en evenmin wie zijn familieleden binnen de ordediensten dan wel zijn, terwijl uit de brief van de vriendin van haar dochter duidelijk kan worden afgeleid dat zij de identiteit van deze jongeman wel kent en zij op de hoogte blijkt van zijn familieleden binnen de ordediensten, opperen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij wel degelijk iets wist over de identiteit van deze jongeren, namelijk dat één van hen J. heet en dat diens familieleden binnen de ordediensten actief zijn. Deze informatie was voor haar voldoende om te weten dat zij niemand kon vertrouwen en bij niemand informatie kon inwinnen zonder zelf in de problemen te komen. Daarom is zij dan ook kort na de ontvoering van haar dochter Kazachstan ontvlucht. Verder bemerken verzoekende partijen nog dat de vriendin van de dochter van eerste verzoekende partij weliswaar op de hoogte is van de identiteit van de ontvoerders, doch is het voor haar gevaarlijk om hierover via de telefoon te spreken of om hierover te schrijven.

Waar verwerende partij het opmerkelijk acht dat eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken louter verklaarde dat haar dochter S. op 18 maart 2013 bedreigd werd door dorpelingen, doch hierbij niet eens vermeldde dat zij toen ook door hen ontvoerd en geslagen werd, stellen verzoekende partijen dat dit te wijten is aan het feit dat eerste verzoekende partij telkens onderbroken werd en haar antwoorden niet kon afmaken. Er werd haar verteld dat haar antwoord volstond en dat zij tijdens haar volgende interview hierover meer uitgebreid kon vertellen.

2.2.9.2. Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen van eerste verzoekende partij omtrent het indienen van een klacht naar aanleiding van de ontvoering van haar dochter op 18 maart 2013 in Togus, stelt de Raad vooreerst vast dat eerste verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk het volgende verklaarde: *“We hebben geen klacht ingediend bij de politie omdat daar allemaal Kazachen werken en het dus zinloos is”* (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst, vraag 3.5). Derhalve gaf eerste verzoekende partij toen duidelijk en uitdrukkelijk aan geen klacht te hebben ingediend. Dat zij dergelijke verklaring zou afleggen terwijl in werkelijkheid zij wel een klacht zou hebben ingediend die echter niet geregistreerd werd kan geenszins verklaard worden door het loutere feit dat haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gezegd enkel de grote lijnen van haar relaas te vertellen. Dat haar verklaringen tijdens dit interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd vertaald zijn geweest, maken verzoekende partijen evenmin aannemelijk, daar eerste verzoekende partij deze vragenlijst op 28 januari 2015 voor akkoord ondertekende nadat deze haar in het Russisch werd voorgelezen (administratief dossier, stuk 16) en zij op geen enkele wijze aanduidt

hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven.

Verder is de Raad van oordeel dat de uitleg van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij wel degelijk iets wist over de identiteit van de jongeren die haar dochter hadden ontvoerd, namelijk dat één van hen J. heet en dat diens familieleden binnen de ordediensten actief zijn, en dat deze informatie voor haar volstond om te weten dat zij niemand kon vertrouwen en bij niemand informatie kon inwinnen zonder zelf in de problemen te komen, waardoor zij dan ook kort na de ontvoering van haar dochter Kazachstan is ontvlucht, geenszins aanvaard kan worden ter verklaring van het feit dat eerste verzoekende partij in de periode dat zij nog in Togus was na de ontvoering van haar dochter geen enkele poging heeft ondernomen om de identiteit van de vier jongeren die haar dochter zouden hebben ontvoerd te achterhalen, terwijl zij wel een klacht had ingediend en zij wel wist dat deze jongeren afkomstig waren uit hetzelfde dorp, hetgeen een klein dorp betreft. Immers was eerste verzoekende partij op dat moment nog niet op de hoogte van het gegeven dat één van hen J. heet en dat diens familieleden binnen de ordediensten actief zijn, daar zij deze informatie pas heeft verkregen toen zij reeds in België was via de brief die door een vriendin van haar dochter, eveneens afkomstig uit Togus, werd opgestuurd.

Daarnaast stelt de Raad nog vast dat eerste verzoekende partij noch de volledige naam van J. bleek te kennen, noch wie zijn familieleden binnen de ordediensten dan wel zijn, terwijl uit de brief van de vriendin van haar dochter duidelijk kan worden afgeleid dat zij de identiteit van deze jongeman wel kent en dat zij op de hoogte blijkt te zijn van zijn familiebanden binnen de ordediensten. De *post-factum*opmerking van verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat het voor de vriendin van haar dochter gevaarlijk is om hierover via de telefoon te spreken of om hierover te schrijven, kan geenszins overtuigen. Immers blijkt uit de verklaringen van eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 20 mei 2015 duidelijk dat zij zich hieromtrent niet verder heeft trachten te informeren omdat dit haar zowaar niet meer interesseert (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS, d.d. 20/05/2015, p. 22-23) en niet omdat de vriendin van haar dochter hierover niet zou durven communiceren.

Ten slotte meent de Raad dat de uitleg van verzoekende partijen dat het feit dat eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken louter verklaarde dat haar dochter S. op 18 maart 2013 bedreigd werd door dorpelingen, doch hierbij niet vermeldde dat zij toen ook door hen ontvoerd en geslagen werd, te wijten is aan het feit dat eerste verzoekende partij telkens onderbroken werd en haar antwoorden niet kon afmaken en dat haar verteld werd dat zij hierover meer uitgebreid zou kunnen vertellen tijdens haar volgend interview, niet kan overtuigen. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van eerste verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt, meer in het bijzonder het feit dat haar dochter toen zij op 18 maart 2013 bedreigd werd door dorpelingen ook door hen ontvoerd en geslagen werd. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan eerste verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier, stuk 16). Daar eerste verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen. Dat zij telkens onderbroken werd en dat zij haar antwoorden niet kon afmaken blijkt nergens uit.

2.2.10.1. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissingen dat er op zich geen geloof kan worden gehecht aan het door eerste verzoekende partij beweerde verblijf in het dorp Togus vijf jaar voor haar vertrek uit haar land, aangezien zij ook hierover geheel tegenstrijdige verklaringen aflegde, stellen verzoekende partijen dat het domicilieadres van eerste verzoekende partij steeds in Shymkent is geweest en dat zij nooit in Togus gedomicilieerd was. Toen haar gevraagd werd waar zij woonde voor haar vertrek naar België, heeft zij dan ook geantwoord dat zij steeds in Shymkent heeft gewoond. Toen haar later werd gevraagd waar zij verbleven had, heeft zij vervolgens aangegeven dat zij tot haar 20 jaar in Kyzylordie verbleef, dan voor één jaar in Shymkent, dan gedurende zeven à acht jaar in Almaty, dan voor een aantal maanden terug in Shymkent en ten slotte vijf jaar in Togus. Bovendien woonde eerste verzoekende partij in deze verschillende steden dan nog eens op verschillende adressen, waardoor zij

niet goed meer kan zeggen waar zij nu op welk adres woonde en voor hoelang, temeer daar zij zeer gestresseerd was tijdens haar verschillende interviews en tijdens één van deze interviews zelfs zeer ziek was.

2.2.10.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen in bovenstaande argumentatie deels de door eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal verschaft uitleg herhalen. Er dient echter op te worden gewezen dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat de verklaring van eerste verzoekende partij dat ze dacht dat men bij de Dienst Vreemdelingenzaken peilde naar haar domicilieadres niet kan verklaren waarom zij aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets vermeldde van haar verblijf in Almaty of Togus, daar haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers uitdrukkelijk werd gevraagd naar haar achtereenvolgende verblijfplaatsen en de tijdspanne waarin zij waar heeft verbleven.

Voorts was verwerende partij van oordeel dat de opmerking van eerste verzoekende partij dat zij zich niet lekker voelde omdat zij mogelijk een voedselvergiftiging had opgelopen niet kon volstaan om te verklaren dat zij aanvankelijk tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij op 20-jarige leeftijd van Kyzylorda naar Shymkent verhuisde, waar zij slechts ongeveer een jaar zou hebben gewoond, en dat zij vervolgens op 22-jarige leeftijd, in 1997, naar Togus verhuisde, waar zij vervolgens bijna tot aan haar vertrek uit haar land van herkomst heeft gewoond, waaruit derhalve blijkt dat zij dan 15 jaar lang in Togus moet hebben gewoond, terwijl zij bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog aangaf vijf jaar voor haar vertrek uit haar land van herkomst in Togus te hebben gewoond. Immers verklaarde eerste verzoekende partij aanvankelijk uitdrukkelijk dat zij na haar verblijf van een jaar in Shymkent naar Togus verhuisde, dat haar verhuizing naar Togus in 1997, op 22-jarige leeftijd, plaatsvond, en dat zij er dan tot aan haar vertrek uit Kazachstan heeft gewoond. Dergelijke frappante tegenstrijdigheid kan dan ook moeilijk worden toegewezen aan het feit dat zij te kampen had met buikproblemen. Het louter herhalen van dezelfde uitleg, biedt dan ook geen soelaas. Integendeel, het komt aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

Verder is de Raad nog van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat zij gestresseerd was evenmin volstaat om de flagrante tegenstrijdigheden in haar verklaringen omtrent haar verschillende verblijfplaatsen in Kazachstan te verklaren. Hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, wijst de Raad erop dat dit eerste verzoekende partij niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven, inclusief de plaats waar deze feiten zich hebben afgespeeld, geen details betreffen. Het argument van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij veel stress had tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij in verband met haar verblijf in het dorp Togus vijf jaar voor haar vertrek uit Kazachstan.

Ten slotte kan het gegeven dat eerste verzoekende partij in verschillende steden en op verschillende adressen heeft gewoond evenmin verklaren waarom eerste verzoekende partij niet van meet af aan minstens vermeld heeft dat zij in het dorp Togus heeft gewoond, waar zij immers de problemen die de reden van haar vlucht vormen heeft gekend en daarentegen foutief verklaard heeft dat haar laatste verblijfplaats Shymkent was en zij hier acht jaar lang woonde.

2.2.11. Daar waar verzoekende partijen aangaande de motivering in de bestreden beslissingen omtrent de door eerste verzoekende partij verklaarde clandestiene afreis van Kazachstan naar België in hun verzoekschrift aangeven nooit persoonlijk te zijn gecontroleerd tijdens hun reis van Kazachstan naar Zwitserland en menen dat verwerende partij ten onrechte voorhoudt dat één en ander onmogelijk zou zijn, terwijl uit de dagdagelijkse realiteit blijkt dat dit wel degelijk mogelijk is, stelt de Raad evenwel vast dat verwerende partij niet uitsluit dat personen erin slagen illegaal de grens met de Schengenzone te overschrijden, doch stelt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengenzone met hoogtechnologisch materiaal zeer strikte en persoonlijke controles worden uitgevoerd, waardoor het quasi onmogelijk is de EU of de Schengenzone te betreden, achterin de gesloten ruimte van een minibus/bestelwagen, zonder gevonden te worden en persoonlijk gecontroleerd te worden. De verklaring van eerste verzoekende partij dat zij op deze manier de EU zou zijn binnengekomen is derhalve weinig aannemelijk. Verder bemerkt de Raad nog dat uit deze informatie blijkt dat het risico voor zowel verzoekende partijen als de smokkelaar op ontdekking zeer reëel is, waardoor het dan ook een uiterst negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van de verklaringen van eerste verzoekende partij dat zij geen afspraken zou hebben gemaakt met de chauffeur, die haar

van Rusland naar Zwitserland begeleidde, over wat zij dienden te doen in het geval er iets mis zou lopen aan de grenscontrole.

2.2.12. Betreffende de opmerking van verzoekende partijen dat in Kazachstan tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen en dit ten aanzien van personen van Koreaanse origine, dat de situatie aldaar ernstig en precair is, waardoor het leven van verzoekende partijen *“in de geschetste omstandigheden”* dan ook ten zeerste in gevaar is, benadrukt de Raad evenwel dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen enkel geloof kan worden gehecht. De Raad wijst erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar de ‘algemene situatie’ in hun land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijven.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. Waar verzoekende partijen menen dat de weigeringsbeslissingen geen motivering bevatten met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Met de loutere verwijzing naar de er nog aanwezige mensenrechtenschendingen – overigens een bewering die door verzoekende partijen op geen enkele wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd – tonen verzoekende partijen evenwel niet aan dat er in Kazachstan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier M. K., stukken 13 en 14; administratief dossier E. P., stuk 10) en dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 20 mei 2015 de kans kreeg om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. Tweede verzoekende partij kon niet gehoord worden aangezien zij lijdt aan oligofrenie. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT